TIESAS SPRIEDUMS (ceturtā palāta)

2015. gada 26. martā*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Transportlīdzekļu īpašnieku civiltiesiskās atbildības obligātā apdrošināšana — Direktīva 90/332/EEK — 2. pants — Apdrošināšanas prēmijas apmēra diferencēšana atkarībā no teritorijas, kurā transportlīdzeklis tiek izmantots

Lieta C-556/13

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Lietuvos Aukščiausiasis Teismas* (Lietuva) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2013. gada 17. oktobrī un kas Tiesā reģistrēts 2013. gada 28. oktobrī, tiesvedībā

"Litaksa" UAB

pret

"BTA Insurance Company" SE .

TIESA (ceturtā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs L. Bejs Larsens [*L. Bay Larsen*], tiesneši K. Jirimēe [*K. Jürimäe*] (referente), J. Malenovskis [*J. Malenovský*], M. Safjans [*M. Safjan*] un A. Prehala [*A. Prechal*],

ģenerāladvokāts P. Mengoci [*P. Mengozzi*],

sekretāre M. Aleksejevs [*M. Aleksejev*], administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

— *UAB "Litaksa"* vārdā – *D. Gintautas*, *advokatas*,

— Lietuvas valdības vārdā – *D. Kriaučiūnas* un *A. Svinkūnaitė*, pārstāvji,

— Eiropas Komisijas vārdā – *A. Steiblytė* un *K.-P. Wojcik*, pārstāvji,

ņemot vērā pēc ģenerāladvokāta uzklausīšanas pieņemto lēmumu izskatīt lietu bez ģenerāladvokāta secinājumiem,

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – lietuviešu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Padomes 1990. gada 14. maija Trešās direktīvas 90/232/EEK par dalībvalstu tiesību aktu tuvināšanu attiecībā uz transportlīdzekļu īpašnieku civiltiesiskās atbildības obligāto apdrošināšanu (OV L 129, 33. lpp.), kas grozīta ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2005. gada 11. maija Direktīvu 2005/14/EK (OV L 149, 14. lpp.; turpmāk tekstā – "Trešā direktīva"), 2. pantu, kā arī personu brīvas pārvietošanās un preču brīvas aprites principus un vispārējo nediskriminācijas principu.

2 Šis lūgums tika iesniegts tiesvedībā starp *UAB "Litaksa"* (turpmāk tekstā – "*Litaksa*"), kas ir autotransporta sabiedrība, un *"BTA Insurance Company" SE* (turpmāk tekstā –"*BTA*"), kas ir apdrošināšanas sabiedrība, par apdrošināšanas atlīdzības, kas izmaksāta ceļu satiksmes negadījumos cietušajiem saistībā ar transportlīdzekļu īpašnieku civiltiesiskās atbildības obligāto apdrošināšanu (turpmāk tekstā – "civiltiesiskās atbildības obligātā apdrošināšana"), atmaksāšanu.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

3 Ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2009. gada 16. septembra Direktīvu 2009/103/EK par civiltiesiskās atbildības apdrošināšanu saistībā ar mehānisko transportlīdzekļu izmantošanu un kontroli saistībā ar pienākumu apdrošināt šādu atbildību (OV L 263, 11. lpp.) tika kodificētas piecas direktīvas, kuras bija pieņemtas, lai tuvinātu dalībvalstu tiesību aktus par mehānisko transportlīdzekļu obligāto apdrošināšanu.

4 Tomēr, tā kā pamatlietas fakti notika pirms Direktīvas 2009/103 stāšanās spēkā, atbilstošās tiesību normas joprojām ir tās, kas noteiktas šajās piecās direktīvas, it īpaši Padomes 1972. gada 24. aprīļa Direktīvā 72/166/EK par dalībvalstu tiesību aktu tuvināšanu attiecībā uz civiltiesiskās atbildības apdrošināšanu saistībā ar mehānisko transportlīdzekļu izmantošanu un attiecībā uz kontroli saistībā ar pienākumu apdrošināt šādu atbildību (OV L 103, 1. lpp., turpmāk tekstā – "Pirmā direktīva") un Trešajā direktīvā.

Pirmā direktīva

5 Lai veicinātu ceļotāju pārvietošanos starp dalībvalstīm, Pirmajā direktīvā ir noteikta sistēma, kas, pirmkārt, ir balstīta uz zaļo apdrošināšanas karšu pārbaudes atcelšanu uz Eiropas Savienības iekšējām robežām un, otrkārt, uz katras dalībvalsts pienākumu nodrošināt, ka tiek apdrošināta civiltiesiskā atbildība, kas izriet no transportlīdzekļu izmantošanas.

6 Šajā ziņā šīs direktīvas 3. pantā ir noteikts:

"1. Katra dalībvalsts [..] veic visus vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu to, ka civiltiesiskā atbildība par to transportlīdzekļu lietošanu, kas parasti atrodas tās teritorijā, ir apdrošināta. Sedzamās atbildības apjomu un apdrošināšanas seguma noteikumus nosaka, pamatojoties uz tā apmēriem.

2. Katra dalībvalsts veic visus vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu to, ka apdrošināšanas līgums attiecas arī uz:

— jebkuriem zaudējumiem vai miesas bojājumiem, kas izraisīti citu dalībvalstu teritorijā, saskaņā ar šo valstu tiesību aktiem;

[..]."

Trešā direktīva

7 Trešās direktīvas preambulas sestajā, septītajā, divpadsmitajā un trīspadsmitajā apsvērumā ir noteikts:

“tā kā būtu jānovērš visas neskaidrības attiecībā uz Direktīvas [Pirmās direktīvas] 3. panta 2. punkta pirmā ievilkuma piemērošanu; tā kā visām transportlīdzekļu īpašnieku civiltiesiskās atbildības obligātās apdrošināšanas polisēm jābūt derīgām visā [Savienības] teritorijā;

tā kā apdrošināto personu interesēs katrai apdrošināšanas polisei visās dalībvalstīs turklāt būtu jānodrošina apdrošinājuma vienreizēja prēmija, ko paredz valsts tiesību akti vai ko paredz tās dalībvalsts tiesību akti, kurā transportlīdzeklis parasti atrodas, ja apdrošinājums ir lielāks;

[..]

tā kā, ņemot vērā visus šos apsvērumus, būtu vienādi jāpapildina [Pirmā direktīva un Padomes 1983. gada 30. decembra Otrā direktīva 84/5/EEK par dalībvalstu tiesību aktu tuvināšanu attiecībā uz transportlīdzekļu īpašnieku civiltiesiskās atbildības apdrošināšanu (OV 1984, L 8, 17. lpp.)];

tā kā šāds papildinājums, kas apdrošinātajām personām un negadījumā cietušajiem nodrošina labāku aizsardzību, turpmāk atvieglos šķērsot [Savienības] iekšējās robežas un iekšējā tirgus izveidi un darbību; tā kā tādēļ būtu jāņem vērā augsts patērētāju aizsardzības līmenis.”

8 Trešās direktīvas 2. pantā noteikts:

“Dalībvalstis veic vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu to, ka visas [civiltiesiskās atbildības obligātās apdrošināšanas polises]:

— ņemot par pamatu vienreizēju prēmiju, visā līguma darbības laikā attiecas uz visu [Savienības] teritoriju, tostarp jebkurā laika posmā līguma darbības laikā, kad transportlīdzeklis atrodas citās dalībvalstīs; un

— ņemot par pamatu to pašu vienreizējo prēmiju, visās dalībvalstīs nodrošina apdrošinājumu, ko paredz valsts tiesību akti vai ko paredz tās dalībvalsts tiesību akti, kurā transportlīdzeklis parasti atrodas, ja šis apdrošinājums ir lielāks.”

Lietuvas tiesības

9 2001. gada 14. jūnija Likuma par obligāto civiltiesiskās atbildības apdrošināšanu saistībā ar transportlīdzekļu izmantošanu (*Transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės privalomojo draudimo įstatymas*; *Žin.*, 2004, Nr. 100-3718) 10. panta “Apdrošināšanas līguma teritoriālā darbības joma” 1. punktā noteikts:

“Pēc vienreizējas (vienotas) prēmijas samaksas tāda transportlīdzekļa, kurš parasti atrodas Lietuvas Republikas teritorijā, apdrošināšanas līgums vai pierobežas apdrošināšanas līgums visā līguma darbības laikā, tostarp tad, ja līguma darbības laikā transportlīdzeklis atrodas citās Eiropas Savienības dalībvalstīs, nodrošina apdrošinājumu, ko paredz tās valsts tiesību akti par transportlīdzekļu īpašnieku civiltiesiskās atbildības obligāto apdrošināšanu, vai šajā likumā paredzēto apdrošinājumu, ja šis pēdējais apdrošinājums ir lielāks. Tāda transportlīdzekļa, kurš parasti atrodas Lietuvas Republikas teritorijā, apdrošināšanas līgums, atbilstoši kuram tiek izsniegta zaļā karte, nodrošina apdrošinājumu arī šajā zaļajā kartē norādītajās ārvalstīs.”

Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi

10 2008. gada 24. februārī *Litaksa* un *BTA* noslēdza divus līgumus par obligāto civiltiesiskās atbildības apdrošināšanu saistībā ar diviem *Litaksa* piederošiem transportlīdzekļiem uz laikposmu no 2008. gada 25. novembra līdz 2009. gada 24. novembrim. Šajos līgumos bija noteikts, ka šie transportlīdzekļi tiks izmantoti vienīgi preču un pasažieru pārvadājumiem Lietuvas teritorijā. Turklāt ar šiem līgumiem *Litaksa* tika uzlikts pienākums gadījumā, ja tai būtu nodoms šos transportlīdzekļus laikposmu, kas ilgāks par 28 dienām, izmantot citā dalībvalstī vai tajā transportēt pasažierus vai preces, par to iepriekš informēt *BTA* un saistībā ar to samaksāt papildu apdrošināšanas prēmiju.

11 2009. gadā abi *Litaksa* piederošie transportlīdzekļi bija iesaistīti satiksmes negadījumos Apvienotajā Karalistē un Vācijā, *Litaksa* iepriekš nepaziņojot *BTA* par savu nodomu šos transportlīdzekļus izmantot šajās dalībvalstīs.

12 *BTA* izmaksāja apdrošināšanas atlīdzību šajos ceļu satiksmes negadījumos cietušajiem un, uzskatīdama, ka *Litaksa* nav ievērojusi attiecīgo līgumu pamatlietā noteikumus, saskaņā ar kuriem tai bija pienākums *BTA* informēt par savu nodomu šos transportlīdzekļus izmantot citā dalībvalstī, vērsās *Kauno miesto apylinkės teismas* (Kauņas pilsētas rajona tiesa) ar prasību piespriest *Litaksa* tai atlīdzināt pusi no cietušajiem izmaksātās apdrošināšanas atlīdzības.

13 2012. gada 3. jūlija spriedumu *Kauno miesto apylinkės teismas* apmierināja *BTA* prasību. *Litaksa* par šo spriedumu iesniedza apelācijas sūdzību, un *Kauno apygardos teismas* (Kauņas apgabaltiesa) ar 2012. gada 27. decembra rīkojumu, pirmkārt, *Kauno miesto apylinkės teismas* spriedumu daļēji atcēla ar pamatojumu, ka daļa *BTA* prasījumu pret *Litaksa* bija noilguši, un, otrkārt, apstiprināja šo spriedumu, ciktāl ar to *Litaksa* bija piespriests samaksāt *BTA* atlikušos prasījumus, norādot, tāpat kā to bija norādījusi *Kauno miesto apylinkės teismas*, ka līguma par obligāto civiltiesiskās atbildības apdrošināšanu noteikumu pārkāpums var būt pamats prasīt apdrošinājuma ņēmējam daļēji atmaksāt apdrošinātāja izmaksāto apdrošināšanas atlīdzību. *Litaksa* par šo spriedumu iesniedza kasācijas sūdzību *Lietuvos Aukščiausiasis Teismas* (Lietuvas Augstākā tiesa).

14 Iesniedzējtiesa uzskata, ka *Litaksa* iesniegtās kasācijas sūdzības izskatīšanai vispirms jāaplūko jautājums par to, vai civiltiesiskās atbildības obligātās apdrošināšanas līguma puses var vienoties piemērot dažādas apdrošināšanas prēmijas atkarībā no tā, vai transportlīdzekli, kas ir līguma priekšmets, ir paredzēts izmantot vienīgi tajā dalībvalstī, kurā tas parasti atrodas, vai visā Savienības teritorijā.

15 Šajā ziņā iesniedzējtiesa norāda, ka Trešās direktīvas 2. pantā prasīts, lai civiltiesiskās atbildības obligātās apdrošināšanas polises, balstoties uz vienreizēju prēmiju, visā līguma darbības laikā attiektos uz visu Savienības teritoriju. Tādējādi šo tiesu interesē jautājums, vai prēmijas diferencēšana atkarībā no teritorijas, kurā transportlīdzeklis tiek izmantots, ir pretrunā šim pantam. Lai gan šāda diferencēšana neietekmē atlīdzības izmaksu ceļu satiksmes negadījumā cietušajiem, jo tiem tiek izmaksāta atlīdzība neatkarīgi no tā, kādas dalībvalsts teritorijā šis ceļu satiksmes negadījums ir noticis, ar to var tikt neievērotas apdrošinātās personas intereses, kuras aizsardzība šķiet esam viens no Trešās direktīvas 2. panta mērķiem. Pastāvētu risks, ka līgums par civiltiesiskās atbildības obligāto apdrošināšanu neattiektos uz visu Savienības teritoriju šī panta izpratnē, ja apdrošinātājs tāda ceļu satiksmes negadījuma gadījumā, kurš noticis citā dalībvalstī nekā līgumā paredzētā, varētu vērsties pret apdrošināto personu, lai atgūtu daļu no cietušajiem izmaksātās atlīdzības. Visbeidzot iesniedzējtiesa uzskata, ka būtu jānosaka, vai ar prēmijas diferencēšanu atkarībā no teritorijas, kurā transportlīdzeklis tiek izmantots, tiek aizskarts Pirmās un Trešās direktīvas izvirzītais preču brīvas aprites un personu brīvas pārvietošanās mērķis, kā arī vispārējais nediskriminācijas princips.

16 Šādos apstākļos *Lietuvos Aukščiausiasis Teismas* nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

"1) Vai Trešās direktīvas 2. pants jāinterpretē tādējādi, ka apdrošināšanas līguma pusēm nav tiesību vienoties par apdrošināšanas seguma teritoriālo ierobežojumu attiecībā uz apdrošināto personu (piemērot atšķirīgu apdrošināšanas prēmiju atkarībā no teritorijas, kurā transportlīdzeklis tiek izmantots – vai nu visā Eiropas Savienībā, vai tikai Lietuvas Republikā), bet katrā ziņā neierobežojot segumu attiecībā uz cietušajiem, tas ir, noteikt, ka transportlīdzekļa izmantošana ārpus Lietuvas Republikas citā Eiropas Savienības dalībvalstī ir faktors, kas paaugstina apdrošinājuma risku, un šādā gadījumā jāmaksā papildu apdrošināšanas prēmija?

2) Vai personu un transportlīdzekļu brīvas pārvietošanās visā Eiropas Savienības teritorijā princips un vispārējais Eiropas Savienības vienlīdzības (nediskriminācijas) princips jāinterpretē tādējādi, ka tiem pretrunā ir iepriekš minētā apdrošināšanas līguma pušu vienošanās, ar kuru apdrošinājuma risks ir saistīts ar transportlīdzekļa izmantošanas teritoriju?"

Par prejudiciālajiem jautājumiem

Par pirmo jautājumu

17 Ar pirmo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai Trešās direktīvas 2. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka "vienreizējas prēmijas" jēdzienam šīs tiesību normas izpratnē atbilst prēmija, kuras lielums ir mainīgs atkarībā no tā, vai apdrošināto transportlīdzekli ir paredzēts izmantot vienīgi tajā dalībvalstī, kurā tas parasti atrodas, vai visā Savienības teritorijā.

18 Saskaņā ar Trešās direktīvas 2. pantu dalībvalstīm ir jāveic vajadzīgie pasākumi, lai nodrošinātu to, ka visas civiltiesiskās atbildības obligātās apdrošināšanas polises, ņemot par pamatu vienreizēju prēmiju, visā līguma darbības laikā attiecas uz visu Savienības teritoriju, tostarp jebkurā laika posmā līguma darbības laikā, kad transportlīdzeklis atrodas citās dalībvalstīs. Turklāt joprojām saskaņā ar šo pantu dalībvalstīm ir jāveic vajadzīgie pasākumi, lai, ņemot par pamatu to pašu vienreizējo prēmiju, visās dalībvalstīs tiktu nodrošināts apdrošinājums, ko paredz valsts tiesību akti vai ko paredz tās dalībvalsts tiesību akti, kurā transportlīdzeklis parasti atrodas, ja šis apdrošinājums ir lielāks.

19 No Trešās direktīvas 2. panta formulējuma izriet, ka visām civiltiesiskās atbildības obligātās apdrošināšanas polisēm pret vienreizējas prēmijas samaksu jāpiedāvā apdrošināšanas segums, kas ir spēkā visā Savienības teritorijā.

20 Tādējādi dalībvalstīm uzlikto pienākumu turklāt apstiprina šajā pašā 2. pantā minētā prasība, saskaņā ar kuru šai apdrošināšanai jābūt spēkā visā līguma darbības laikā, tostarp tad, kad transportlīdzeklis atrodas citās dalībvalstīs, kas nav tā dalībvalsts, kurā transportlīdzeklis parasti atrodas.

21 Iesniedzējtiesa tomēr vaicā, vai civiltiesiskās atbildības obligātās apdrošināšanas polise atbilst Savienības tiesību, it īpaši Trešās direktīvas 2. panta, prasībām tādos apstākļos kā pamatlietā, kur apmaiņā par to, ka apdrošinātā persona samaksā sākotnējo apdrošināšanas prēmiju, apdrošinātājs apņemas izmaksāt atlīdzību tādos ceļu satiksmes negadījumos cietušajiem, kuros iesaistīts apdrošinātais transportlīdzeklis, neatkarīgi no dalībvalsts, kuras teritorijā šādi ceļu satiksmes negadījumi notiek, bet var vērsties pret apdrošināto personu ar prasību atlīdzināt pusi no cietušajiem izmaksātās apdrošināšanas atlīdzības, ja ceļu satiksmes negadījumi notikuši citas dalībvalsts teritorijā, kas nav tā dalībvalsts, kurā attiecīgais transportlīdzeklis parasti atrodas.

22 Tādējādi jānosaka, vai Trešās direktīvas 2. panta normas par vienreizēju prēmiju un apdrošināšanas seguma teritoriālo darbības jomu attiecas vienīgi uz attiecībām starp apdrošinātāju un cietušo vai arī uz attiecībām starp apdrošinātāju un apdrošināto personu.

23 Saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru, interpretējot Savienības tiesību normu, jāņem vērā ne vien tās formulējums, bet arī tās konteksts un tiesiskā regulējuma, kurā tā ietilpst, mērķis (spriedumi *Csonka* u.c., C-409/11, EU:C:2013:512, 23. punkts, un *Vnuk*, C-162/13, EU:C:2014:2146, 42. punkts).

24 Šajā ziņā jāatgādina, ka Trešā direktīva ietilpst ar Pirmo direktīvu izveidotajā sistēmā dalībvalstu tiesību aktu tuvināšanai attiecībā uz civiltiesiskās atbildības obligāto apdrošināšanu.

25 Ar šo sistēmu Savienības likumdevējs katrai dalībvalstij paredzējis pienākumu nodrošināt, ka, neskarot skaidri paredzētos izņēmumus, ikviens tāda transportlīdzekļa īpašnieks vai turētājs, kas parasti atrodas tās teritorijā, noslēdz līgumu ar apdrošināšanas sabiedrību, lai vismaz Savienības tiesībās paredzētajā apjomā nodrošinātu savu civiltiesisko atbildību attiecībā uz minēto (spriedums *Csonka* u.c., C-409/11, EU:C:2013:512, 28. punkts).

26 Šajās sistēmā, kā izriet no Trešās direktīvas preambulas divpadsmitā un trīspadsmitā apsvēruma, ar šo direktīvu tiek vienādi papildināta tostarp Pirmā direktīva, paredzot nodrošināt labāku aizsardzību ne vien ceļu satiksmes negadījumā cietušajiem, bet arī apdrošinātajām personām un vēl jo vairāk atvieglot šķērsot Savienības iekšējās robežas un tādējādi sekmēt iekšējā tirgus izveidi un darbību, par pamatu ņemot augstu patērētāju aizsardzības līmeni.

27 Saskaņā ar Trešās direktīvas preambulas septīto apsvērumu it īpaši apdrošināto personu interesēs dalībvalstīm jāveic nepieciešamie pasākumi, lai katra apdrošināšanas polise visās dalībvalstīs ar vienreizēju prēmiju nodrošinātu apdrošināšanas segumu, ko paredz šīs valsts tiesību akti vai ko paredz tās dalībvalsts tiesību akti, kurā transportlīdzeklis parasti atrodas, ja šis pēdējais apdrošinājums ir lielāks.

28 Turklāt jāatgādina, ka vispārējā izpratnē apdrošināšanas darījumu raksturo apdrošinātāja pienākums, iepriekš iekasējot prēmiju, apdrošinātajai personai, ja ir iestājies apdrošināšanas gadījums, sniegt pakalpojumus, par kuriem ir panākta vienošanās, noslēdzot līgumu (spriedumi *CPP*, C-349/96, EU:C:1999:93, 17. punkts, un *Skandia*, C-240/99, EU:C:2001:140, 37. punkts).

29 Ņemot vērā šādu kontekstu un šādus mērķus, uzskatāms, ka Trešās direktīvas 2. panta normas par vienreizēju prēmiju un apdrošināšanas seguma teritoriālo spēku attiecas ne vien uz attiecībām starp apdrošinātāju un cietušo, bet arī uz attiecībām starp apdrošinātāju un apdrošināto personu. Šīs normas it īpaši paredz, ka apmaiņā par to, ka apdrošinātā persona samaksā vienreizēju apdrošināšanas prēmiju, apdrošinātājs principā uzņemas risku izmaksāt atlīdzību tādos ceļu satiksmes negadījumos cietušajiem, kuros iesaistīts apdrošinātais transportlīdzeklis, neatkarīgi no dalībvalsts, kuras teritorijā šis transportlīdzeklis tiek izmantots vai notiek ceļu satiksmes negadījums.

30 No tā izriet, ka "vienreizējas prēmijas" jēdzienam Trešās direktīvas 2. panta izpratnē neatbilst prēmija, kuras lielums ir mainīgs atkarībā no tā, vai apdrošināto transportlīdzekli ir paredzēts izmantot vienīgi tajā dalībvalstī, kurā tas parasti atrodas, vai visā Savienības teritorijā. Ar šādas prēmijas lieluma izmaiņām, pretēji šajā pantā paredzētajam, apdrošinātāja apņemšanās uzņemties ar šī transportlīdzekļa izmantošanu ārpus dalībvalsts, kurā tas parasti atrodas, saistīto risku tiek pakārtota papildu prēmijas maksājumam.

31 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, uz pirmo uzdoto jautājumu jāatbild, ka Trešās direktīvas 2. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka "vienreizējas prēmijas" jēdzienam šī panta izpratnē neatbilst prēmija, kuras lielums ir mainīgs atkarībā no tā, vai apdrošināto transportlīdzekli ir paredzēts izmantot vienīgi tajā dalībvalstī, kurā tas parasti atrodas, vai visā Savienības teritorijā.

Par otro jautājumu

32 Ņemot vērā uz pirmo jautājumu sniegto atbildi, uz otro jautājumu nav jāatbild.

Par tiesāšanās izdevumiem

33 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (ceturtā palāta) nospriež:

Padomes 1990. gada 14. maija Trešās direktīvas 90/232/EEK par dalībvalstu tiesību aktu tuvināšanu attiecībā uz transportlīdzekļu īpašnieku civiltiesiskās atbildības obligāto apdrošināšanu, kas grozīta ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2005. gada 11. maija Direktīvu 2005/14/EKL, 2. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka "vienreizējas prēmijas" jēdzienam šī panta izpratnē neatbilst prēmija, kuras lielums ir mainīgs atkarībā no tā, vai apdrošināto transportlīdzekli ir paredzēts izmantot vienīgi tajā dalībvalstī, kurā tas parasti atrodas, vai visā Eiropas Savienības teritorijā.

[Paraksti]